

[Wilhelm.]

Den nødløsning, man er faldet hen til, består i, at man, efter at man har måttet opgive at anklage for overtrædelse af blasfemiparagraf osv., nu siger, at filmen er i strid med evangelisternes ophavsret. Grundlaget for dette skulle være, at der er tale om en sammenblanding af noget, der har at gøre med direkte fremstilling, citat fra de originale tekster, og så den nyere og mere subjektive tilføjelse og vurdering og tolkning af tingene. Det holder simpelt hen ingen steder, medmindre det skal kunne få katastrofale følger overalt, hvis man følger det princip konsekvent. Sagen har yderligere den besynderlige facet, at man kun vil gribe ind, hvis der er tale om statslig støtte i forbindelse med det her, mens det, hvis det er noget, folk gør for deres egne penge, i og for sig er ligegyldigt, om de generer nogens ophavsret. Men selv med denne sidste indsnævring får det jo de besynderligste konsekvenser, og man måtte vente, at kulturministeren i forlængelse heraf meget snart ville tage skridt til at standse den, skal man sige indsats på tværs af evangelisternes ophavsret, som foregår fra de tusind levebrød hver eneste søndag, hvor man konsekvent sammenblander citater af evangelisternes tekster med sine egne subjektive, sine egne småborgerlige tolkninger og vurderinger af disse tekster. Også det er for statens penge.

Jeg vil kun sige til sidst, at jeg synes, kulturministerens optræden i går aftes i tv-bekræfter, hvor bunduhæderlig denne argumentation er. Da han blev stillet over for et ganske relevant spørgsmål: ja men hvad så med den ustandselige ødelæggelse af Beethovens ophavsret f. eks., så gik svaret — og det var meget smart, men det var bunduhæderligt — så gik svaret fra kulturministeren på, og jeg tror, jeg husker det ordret: ja men nu er der jo ikke så mange, der ligefrem tror på hr. Beethoven.

Hvad er det, der sker her? Der sker præcis det, at ministeren tyr tilbage til blasfemibetragtningen til trods for, at det lige præcis er det, man har fået . . .

Formanden:

Nu er det jo ikke det, der er til behandling.

Wilhelm (VS):

Jeg har forstået, at den radikale ordfører fik lov at omtale det.

Formanden:

Rigtigt, men derfor skal man jo ikke bruge hele tiden på det.

Wilhelm (VS):

Jeg er færdig om en enkelt sætning. Det var lige præcis blasfemiparagraffen, ministeren vendte tilbage til, det var netop ikke ophavsretten, han talte om, til trods for at det var ophavsretten hos evangelisterne, der var gjort til sagen i denne her forbindelse, og ophavsretten er lige så relevant i forbindelse med det, ministeren kaldte hr. Beethoven.

Formanden:

Jeg burde nok på et tidligere tidspunkt have indskærpet, at man bør koncentrere sig om det forslag, der er til behandling.

Lembourn (KF):

I bemærkningerne til dette forslag omtales der en asfaltarbejder, og der siges, at det er lige så meningsløst, at han skulle have en afgift, hver gang man passerer den vej, han har været med til at lave, som at en kunstner skal have det for sit værk, når det bliver solgt og brugt. Det er en fantastisk sammenligning. Den er jo fuldkommen meningsløs. Asfaltarbejderen har fået sin løn én gang for det arbejde, han har lavet. Kunstneren får først sin løn, efterhånden som hans værk sælges, takket være ophavsretten. Han har jo ikke fået noget, i det øjeblik han afleverer sit værk. Han får det kun, efterhånden som det sælges, og ofte med meget lang forsinkelse og kun i kraft af ophavsretten.

Et andet sted siges det, og jeg citerer fra bemærkningerne:

„Da mange ophavsmænds mest betydelige interesse består i at få værket udbredt mest muligt, virker ophavsretsreglerne således ofte mest generende for ophavsmændene selv.“

Dertil er kun at sige, at i praksis er omtrent den eneste ejendomsret, de fleste kunstnere har, ophavsretten. For at karakterisere kvaliteten af dette forslag skal jeg komme med et sidste citat: